

nye Lovs Regler i sig selv virke som en Slags Advarsel overfor Omverdenen, saaledes at forsigtige Forretningsfolk kun vil indlade sig i vigtigere Transaktioner med en Ægtefælle og tilstaa den en større Kredit efter nærmere at have undersøgt dens Forhold eller mod, at den skaffer den anden Ægtefælles Samtykke dertil.

Reglen bliver altsaa, at hver Ægtefælle raader ganske frit over, hvad der hidrører fra den. Men herfra kan der dog være Grund til at gøre Undtagelse, hvor der er Tale om mere ekstraordinære Dispositioner, idet det hertil er naturligt at kræve den anden Ægtefælles Samtykke — en Tanke, der ogsaa har fundet en vis Anerkendelse ved den nuværende Lovs § 11.

Et saadant Samtykke skal saaledes altid kræves til Gaver af ikke helt ubetydelig Karakter. Fremdeles til Salg, Pantsættelse og Stiftelse af Brugsforhold af mere usædvanlig Karakter over faste Ejendomme. Paa Grund af den overordentlige Betydning, som Besiddelsen af en fast Ejendom kan have for begge Ægtefællers økonomiske Eksistens, maa dette gælde ubetinget, ligegyldigt om Ejendommen er erhvervet af en Ægtefælle før eller under Ægteskabet, og paa hvilken Adkomst Erhvervelsen hviler. Hvis en Ægtefælle netop driver Handel med faste Ejendomme som Erhverv, maa den kunne hjælpe sig ved en Generalfuldmagt fra den anden Ægtefælle til at foretage saadanne Dispositioner. Endelig har man ogsaa anset det for nødvendigt at kræve Ægtefællens Samtykke til Paatagelse af den erfaringsmæssig særlig farlige Kautionsforpligtelse. Man har vel ment at maatte gøre Undtagelse, hvor »det sker som Led i sædvanlig Forretningsvirksomhed«, saaledes naar en Handlende sætter sit Navn paa Veksler i et i Forhold til hans Forretning rimeligt Omfang. Men Reglen vil dog herefter blive, at en Mand ikke uden sin Hustrus Samtykke kan indgaa Kautionsforpligtelse med forpligtende Virkning for Fællesboet.

Man har fremdeles haft under Overvejelse, om der ikke kunde fastsættes yderligere Indskrænkninger i den Dispositionsfrihed, som i Almindelighed maa være forbeholdt Forretningsfolk, saa at de f. Eks. ikke skulde kunne ophæve eller gøre væsentlig Forandring i Karakteren af deres Forretning uden Ægtefællens Samtykke. Man har imidlertid opgivet dette, da man ansaa det for umuligt at finde en tilstrækkelig bestemt Grænse, og har da som en

Slags Erstatning herfor indført den i Paragrafens sidste Stykke omhandlede Tilsyns- og Regnskabsret for Ægtefællen. Denne Ret vil være af Betydning til at afværge de uhyggelige Tilfælde, som ikke sjældent er forekommet, at Manden har holdt sin Hustru i fuldstændig Uvidenhed om sin økonomiske Status, indtil pludselig Sammenbrudet skete.

Slutningsbestemmelsen i den nuværende Lovs § 11 er det, paa Grund af dens ringe praktiske Betydning, anset for overflødigt at medtage.

Til § 3: Den Ret til Underhold, som denne Paragraf tillægger Ægtefællerne overfor hinanden, faar under de nuværende Samfundsforhold, hvor Manden hyppigst staar som den eneste erhvervende, særlig Betydning for Hustruen, idet der hjemles hende en klar og fremtvingelig Ret i saa Henseende mod Manden, og saaledes gøres en Ende paa det trykkende Afhængighedsforhold, hvori hun nu ofte føler sig overfor ham. Den er forøvrigt allerede nu i det væsentlige, om end paa mindre klar Maade, anerkendt ved Lov af 7. April 1899 § 13, 1. Stk., og ved Lov af 27. Maj d. A., indeholdende nogle Bestemmelser om Hustruers og Ægtebørns Retsstilling § 2; ved denne Bestemmelse er dog Adgangen til at henvende sig til Overøvrigheden kun tilstaaet som en Nødhjælp, hvor Manden unddrager sig fra efter Evne at sørge forsvareligt for Hustru og Børn, medens den i Følge nærværende Bestemmelse skal staa hende aaben i alle Tilfælde, hvor han ikke godvillig vil overlade hende de Midler til Husholdningen og til hendes og Børnenes Underhold, som hun efter Ægtefællernes økonomiske Forhold med Rimelighed kan forlange.

Til § 4: Bestemmelsen i den nuværende Lovs § 12 om Mandens personlige Hæftelse for Hustruens før Ægteskabet paadragne Gæld maa bortfalde sammen med Mandens Eneraadighed over Fællesboet.

Iøvrigt svarer denne Paragraf i alt væsentlig til den nuværende § 13, kun at Reglerne er gjort fælles for begge Ægtefæller, og at Paragrafens første Stykke har faaet en vis Udvidelse i Overensstemmelse med den foregaaende Paragraf. Det maa forøvrigt erkendes at være mindre rationelt, naar Paragrafens 2det Stykke aabner Adgang til for Erstatningskrav, som en Ægtefælle paadrager sig udenfor Kontraktsforhold, at holde sig til hele Boet